

персональних даних тощо, що у підсумку призведе до відповідного нормативного відображення, формування політики забезпечення, виокремлення спеціальних організаційних структур тощо.

Література

1. Повітряний кодекс України від 19 травня 2011 р. № 3393-VI // Відомості Верховної Ради України. – 2011. – № 48-49. – Ст. 536.
2. Соколов А. В. Розвиток інформаційного забезпечення системи державного управління: Автореф. дис... канд. наук з держ. упр.: 25.00.02 / А. В. Соколов; Акад. муніципаль. упр-ня. – К., 2010. – 20 с.
3. Тихомиров О. О. Інформаційна безпека як складова безпека авіації: сучасне правове відображення / О. О. Тихомиров // Аеро-2012. Повітряне і космічне право: зб. матер. Всеукр. конф. молодих учених і студ., 22 листопада 2012., Національний авіаційний університет, м. Київ. – С. 283-286.
4. Цимбалюк В. С. Забезпечення безпеки інформаційних систем в цивільній авіації // В. С. Цимбалюк // Юридичний вісник. – 2008. – № 4 (9). – С. 4-8.

УДК 342.92 (043.2)

Німець В. І., Сіроченко Т. В., студенти,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Гончарук С. Т., к.ю.н., професор

АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВИЙ СТАТУС ДЕРЖАВНОЇ АВІАЦІЙНОЇ СЛУЖБИ

Законодавча та інша нормативно-правова база, яка використовується сьогодні для регулювання суспільних відносин в галузі вітчизняного повітряного транспорту і є основою державного регулювання діяльності цивільної авіації України, включає в себе велику кількість нормативно-правових актів – від Конституції України до відомчих інструкцій і міжнародно-правових нормативів. Головними з яких є: Повітряний кодекс України від 19.05.2011 [1]; Закон України «Про транспорт» від 10.11.1994 [2]; Закон України «Про державну програму авіаційної безпеки цивільної авіації» від 20.02.2003 [3]; Указ Президента України від 06.04.2011 «Про затвердження Положення про Державну авіаційну службу».

В систему нормативно-правової бази, що використовується для регулювання діяльності цивільної авіації України, також входять і окремі міжнародно-правові акти, зокрема: Конвенція про міжнародну цивільну авіацію (Чикаго, 1944 р.), додатки до неї та інші документи ІКАО; Конвенція про боротьбу з незаконними актами, спрямованими проти

безпеки цивільної авіації, 1971 р., Конвенція про боротьбу з незаконним захопленням повітряних суден, 1970 р., Конвенція про правопорушення і деякі інші дії, що здійснюються на борту повітряного судна, 1963 р. та ін.

Знання багатьох із вищевказаних нормативно-правових актів є необхідним у зв'язку з тим, що диспозиції окремих статей Особливої частини КУпАП, які передбачають адміністративну відповідальність за окремі правопорушення в галузі повітряного транспорту, є бланкетними і мають відсилочний характер.

Статтею 2 Повітряного кодексу України визначено, що авіація як галузь – це усі види підприємств, організацій та установ, діяльність яких спрямована на створення умов та використання повітряного простору людиною за допомогою повітряних суден [1].

Відповідно до статті 32 Закону України «Про транспорт» [2] до складу авіаційного транспорту входять підприємства повітряного транспорту, що здійснюють перевезення пасажирів і вантажів, аерофотозйомки, сільськогосподарські роботи, а також аеропорти, аеродроми, аероклуби, транспортні засоби, системи управління повітряним рухом, навчальні заклади, ремонтні заводи цивільної авіації та інші підприємства, установи та організації незалежно від форм власності, що забезпечують роботу авіаційного транспорту. Крім того, вказується, що авіація – це галузь, яка є складовою частиною транспортної системи країни, підприємства, установи та організації якої незалежно від форми власності та підпорядкування володіють повітряними суднами та провадять діяльність, пов'язану з використанням повітряного простору

Варто зауважити, що за роки незалежності України адміністративно-правовий статус різних державних органів, що регулювали діяльність цивільної авіації, неодноразово змінювався.

Нині основну роль в безпосередньому здійсненні державного управління в галузі цивільної авіації відіграє Державна авіаційна служба України (Державіаслужба) як центральний орган виконавчої влади, який функціонує під керівництвом Міністерства інфраструктури України. Основними завданнями якої є: здійснення державного контролю та нагляду за безпекою цивільної авіації; організація розроблення нормативно-правової бази для регулювання діяльності, сертифікація та реєстрація об'єктів і суб'єктів цивільної авіації та ліцензування їх діяльності; регулювання використання повітряного простору та організація повітряного руху та інші.

Державіаслужба у процесі виконання своїх завдань виконує значну кількість функцій, зокрема: нагляд за безпекою польотів повітряних суден, льотною придатністю суден, забезпечує державне регулювання, контролює та проводить перевірку ефективності системи авіаційної безпеки; розробляє

галузеві стандарти; видає розпорядчі документи, що регулюють організацію діяльності цивільної авіації; проводить реєстрацію, сертифікацію і видає дозволи на експлуатацію цивільних повітряних суден, аеродромів, посадкових майданчиків, аеропортів, авіаційної наземної техніки, аеродромного обладнання, на застосування бортових радіостанцій на цивільних повітряних суднах з присвоєнням радіотелефонних і радіотелеграфних позивних, а також визначає порядок метеорологічного забезпечення на аеродромах та маршрутах польотів; організовує і контролює їх підготовку, перепідготовку, сертифікацію та атестацію, проводить сертифікацію навчальних закладів з підготовки спеціалістів цивільної авіації; регулює використання повітряного простору; здійснює контроль за ефективним використанням повітряного простору, регламентує організацію обслуговування повітряного руху, а також здійснює раціональний та ефективний розподіл повітряного простору в інтересах національної економіки та оборони; здійснює заходи щодо захисту цивільної авіації від незаконного втручання в її діяльність та інші [4].

Зміст завдань і функцій Державіаслужби показує, що значна частина відносин, які складаються в процесі їх реалізації, є об'єктом адміністративно-правового захисту і водночас виступає родовим об'єктом окремих адміністративних правопорушень в галузі повітряного транспорту.

Слід відмітити, що певна частина вищезгаданих відносин має технічний характер. Інша ж частина урегульована нормами права і становить собою категорію правових відносин. Вони регламентовані правовими нормами, які містяться в різних джерелах права.

Література

1. Повітряний кодекс України від 19 травня 2011 р. № 3393-VI // Офіційний вісник України. – 2011. – 29 червня. – № 46. – Ст. 1881.
2. Про транспорт: Закон України від 10 листопада 1994 р. № 232/94-ВР // Відомості Верховної Ради України. – 1994. – № 51. – Ст. 446.
3. Про Державну програму авіаційної безпеки цивільної авіації: Закон України від 20 лютого 2003 р. № 545 // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 17. – Ст. 140.